

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 285/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AESKULAP, spol. s r. o., Romanova 22-38, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou DEDÁK & Partners, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Štefan Dedák, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 183/2017-952 z 19. decembra 2017 vo výroku o trovách odvolacieho a dovolacieho konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti AESKULAP, spol. s r. o., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. mája 2018 doručené elektronické podanie podpísané zaručeným elektronickým podpisom

JUDr. Nikolety Gallovej, prokuristu obchodnej spoločnosti DEDÁK & Partners, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, ktorým v mene svojho klienta obchodnej spoločnosti AESKULAP, spol. s r. o., Romanova 22-38, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), podala sťažnosť vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 183/2017-952 z 19. decembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) vo výroku o trovách odvolacieho a dovolacieho konania.

2. Zo sťažnosti vyplývajú nasledujúce skutočnosti:

«1. Sťažovateľ sa žalobou zo dňa 27.07.2011 podanou proti žalovanému v 1. rade: Bratislavský samosprávny kraj, so sídlom Sabinovská 6, 820 05 Bratislava, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „Žalovaný v 1. rade“), žalovanému v 2. rade: Slovenská republika - Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Limbová č. 2, 837 52 Bratislava, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „Žalovaný v 2. rade“) (Žalovaný v 1. rade a Žalovaný v 2. rade spolu ďalej aj len „Žalovaní“) a žalovanému v 3. rade: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „Žalovaný v 3. rade“) domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by Okresný súd Bratislava II uložil Žalovaným zaplatiť Sťažovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 1 454 500,48 EUR s príslušenstvom alebo alternatívne ak Okresný súd Bratislava II zaujme stanovisko, že Žalovaní nie sú zodpovední za škodu, tak aby Okresný súd Bratislava II vydal rozhodnutie, ktorým by uložil Žalovanému v 3. rade zaplatiť Sťažovateľovi 1 454 500,48 EUR s príslušenstvom...

2. Konanie v právnej veci Sťažovateľa proti Žalovaným o zaplatenie 1 145 319,47 EUR s príslušenstvom bolo vedené na Okresnom súde Bratislava II, pod sp. zn. 58C/144/2011 (ďalej len „Konanie“).

3. Podaním zo dňa 15.10.2012 vzal Sťažovateľ návrh voči Žalovanému v III. rade späť, preto Okresný súd Bratislava II Uznesením sp. zn. 58C/144/2011-280 zo dňa 16.10.2012 konanie voči Žalovanému v 3. rade zastavil.

4. Sťažovateľ na pojednávaní konanom dňa 10.09.2012 vzal návrh späť v časti o zaplatenie sumy 309 181,01 EUR, s tým, že vo zvyšnej časti zotrval na podanom návrhu. Okresný súd Bratislava II Uznesením sp. zn. 58C/144/2011-286 zo dňa 29.01.2013 zastavil konanie v časti o zaplatenie 309 181,01 EUR a úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 109 181,01 EUR od 31.07.2010 do zaplatenia...

5. Okresný súd Bratislava II rozhodol vo veci Rozsudkom, č. k.: 58C/144/2011-749 zo dňa 02.06.2014 (ďalej len „Rozsudok OS BA II“) tak, že:

„Odporca v 1. rade a odporca v 2. rade sú povinní zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 139 235,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1 139 235,- EUR od 31.07.2010 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Súd návrh vo zvyšku zamieta.

Odporca v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 32 556,45 EUR na účet vedený [REDACTED], do troch dní od právoplatnosti rozsudku. “ ...

6. O odvolaní Sťažovateľa (v časti trov konania) a Žalovaných (v celom rozsahu) voči Rozsudku OS BA II, rozhodol Súd Rozsudkom, pod sp. zn. 8Co/606/2014-829 zo dňa 13.10.2015 (ďalej len „Rozsudok KS BA I“) tak, že:

„Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti mení tak, že odporcovia 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 139 235,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1 139 235,- EUR od 31.07.2010 do zaplatenia, do troch dní.

V časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvého stupňa mení tak, že odporcovia 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov prvostupňového konania vo výške 31 423,41,- EUR na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní.

Odporcovia 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 6 519,08,- EUR na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní. ...

7. Sťažovateľovi Súd priznal trovy odvolacieho konania, nakoľko konštatoval, že Sťažovateľ mal v odvolacom konaní neúspech len v nepatrnej časti.

8. V časti istiny spolu s príslušenstvom bola Sťažovateľovi Súdom priznaná rovnaká výška náhrady škody. Súd len z dôvodu nedostatočného vyjadrenia spôsobu úhrady priznaného nároku na náhradu škody vo výroku Rozsudku OS BA II ustálil spoločnú zodpovednosť Žalovaných a zaviazal ich zaplatiť Sťažovateľovi istinu spolu s príslušenstvom „spoločne a nerozdielne“. V časti trov prvostupňového konania Súd znížil sumu trov konania len o 1 133,04 EUR.

9. Voči Rozsudku KS BA 1 podali dovolanie Žalovaný v 1. rade a Žalovaný v 2. rade. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NSSR“) zistil (bez ohľadu na podania Žalovaných), že opomenutím doručenia vyjadrení Žalovaným v odvolacom konaní došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu možnosti konať pred súdom.

10. Z vyššie uvedeného dôvodu NSSR Uznesením, pod sp. zn. 2 Cdo/79/2016 zo dňa 30.03.2017 (ďalej len „Uznesenie NSSR“) zrušil Rozsudok KS BA 1 a vec vrátil Súdu na ďalšie konanie. Dôvodmi podania uvádzanými v dovolaní Žalovaných sa NSSR nezaoberal. V odôvodnení Uznesenia NSSR konštatoval, že o trovách pôvodného aj dovolacieho konania bude rozhodnuté súdom v novom rozhodnutí. ...

11. Dňa 19.12.2017 vydal Súd Rozsudok sp. zn.: 8Co/183/2017 - 952 (ďalej len „Rozsudok“) ktorým rozhodol tak, že:

„ Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti mení tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1 139 235,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1 139 235,- EUR od 31.07.2010 do zaplatenia, do troch dní.

V časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 31 423,41,- EUR, na účet právneho zástupcu žalobcu, do troch dní.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania právo. “»

3. Sťažovateľka v sťažnosti vytkla, že napadnutý rozsudok krajského súdu v časti trov odvolacieho a dovolacieho konania je arbitrárny, pričom arbitrárnosť spočíva v nedostatočnom a ústavne nekonformnom odôvodnení predmetnej časti rozhodnutia, keď krajský súd iba uviedol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho

konania právo vzhľadom na čiastočný úspech v odvolacom konaní. Sťažovateľka tiež poukázala na to, že krajský súd výrazne vybočil z princípu spravodlivosti svojvoľnou aplikáciou právneho predpisu, konkrétne § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Podľa vyčíslenia sťažovateľky jej vznikli trovy odvolacieho a dovolacieho konania v sume 13 029,72 €.

4. Sťažovateľka uviedla, že nerozumie, akými právnymi úvahami sa riadil krajský súd, *„keď po opakovanom rozhodovaní za tých istých okolností rozhodol bez bližšej argumentácie o nepriznaní práva na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v neprospech Sťažovateľa, ktorý mal v odvolacom konaní zásadný úspech a len nepatrný neúspech“*.

5. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že napadnutým rozsudkom vo výroku o trovách odvolacieho a dovolacieho konania krajský súd porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, aby napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku o trovách odvolacieho a dovolacieho konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby mu prikázal zaplatiť sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia.

6. Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľka tiež navrhla, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu vo výroku o trovách odvolacieho a dovolacieho konania. Tento návrh odôvodnila predovšetkým tým, že odložením vykonateľnosti nedôjde k rozporu s dôležitým verejným záujmom, iným osobám nehrozí väčšia ujma ako hrozí sťažovateľke a môže sa predísť vzniku zásahu do jej majetkového práva.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Osobitne to platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom (III. ÚS 334/09).

10. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

11. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

12. Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo Trestného poriadku.

13. Podľa § 125 ods. 1 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

14. Elektronickým podaním sa rozumie podanie urobené elektronickou poštou prostredníctvom mailovej správy alebo prostredníctvom elektronických schránok podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“), príp. prostredníctvom elektronického formulára pre elektronické podanie sprístupneného v module elektronických formulárov.

15. Podľa § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

16. Na internetovej stránke ústavného súdu www.ustavnysud.sk v sekcii „Elektronické služby“ sa okrem linky na formulár na elektronické podanie na začatie konania pred ústavným súdom, ktorým možno iniciovať všetky typy konaní upravených v prvom oddiele siedmej hlavy ústavy patriacich do právomoci ústavného súdu, nachádza aj upozornenie v tomto znení: *„Elektronické podanie na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky musí podávajúci podpísať kvalifikovaným elektronickým podpisom (KEP). V prípade, ak podanie podáva právny zástupca v mene svojho klienta, je potrebné, aby splnomocnenie právneho zástupcu, ktoré má tvoriť prílohu podania, bolo už pred priložením k formuláru podania podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom (KEP) klienta. Ak klient nemá kvalifikovaný elektronický podpis, je potrebné doručiť podpísaný originál splnomocnenia Ústavnému súdu Slovenskej republiky poštou alebo osobne.“*

17. Ústavný súd so zreteľom na dikciu § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 125 CSP konštatuje, že právny zástupca sťažovateľky k sťažnosti pripojil „*plnomocenstvo*“ sťažovateľky na jej zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom. Uvedené splnomocnenie však má podobu oskenovanej listiny, nebolo podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom konateľa sťažovateľky a nebolo dodatočne (v lehote 10 dní podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 125 ods. 2 CSP) doručené ústavnému súdu v origináli poštou ani osobne.

18. Vo všeobecnosti platí, že oprávnenie právneho zástupcu konať za svojho klienta, teda za účastníka konania musí byť počas celého priebehu súdneho konania preukázané originálom splnomocnenia.

19. Splnomocnenie podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde je osobitnou listinou preukazujúcou oprávnenosť advokáta vykonávať procesné úkony v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy za navrhovateľa ako účastníka konania. Takéto splnomocnenie je osobitným procesným úkonom navrhovateľa ako účastníka konania voči ústavnému súdu, s ktorým sú spojené závažné právne dôsledky. Na elektronickú podobu splnomocnenia treba aplikovať ustanovenia zákona o e-Governmente, pričom oprávnenie konať v mene sporovej strany (účastníka konania) sa preukazuje buď splnomocnením ako elektronickým dokumentom autorizovaným splnomocniteľom v zmysle § 23 zákona o e-Governmente, alebo, ak splnomocniteľ nemôže tento dokument autorizovať, vykonaním zaručenej konverzie pôvodného listinného splnomocnenia v zmysle § 35 ods. 2 zákona o e-Governmente. Autorizácia splnomocniteľom preukazuje autenticitu splnomocniteľa ako osoby, ktorá splnomocnenie udelila. Autorizácia splnomocnenia advokátom ako splnomocnencom nie je postačujúca, pretože preukazuje len autenticitu splnomocnenca, a teda skutočnosť, že advokát plnú moc prijal.

20. Podľa § 23 ods. 4 zákona o e-Governmente ak nie je preukázaný opak, na účely elektronickej komunikácie je oprávnenie osoby konať za inú osobu alebo v mene inej osoby preukázané vždy, ak

a) konajúca osoba použije na autorizáciu platný mandátny certifikát podľa osobitného predpisu, z ktorého vyplýva oprávnenie konať za túto osobu alebo v jej mene a rozsah tohto oprávnenia, alebo

b) prostriedok, ktorý konajúca osoba použije na autorizáciu, obsahuje identifikátor osoby a z referenčného údajá vyplýva oprávnenie tejto osoby konať za inú osobu alebo v jej mene.

21. Podľa § 23 ods. 5 písm. a) zákona o e-Governmente okrem spôsobu podľa odseku 4 sa oprávnenie konať v mene inej osoby, na účely elektronickej komunikácie, preukazuje aj elektronickým dokumentom obsahujúcim jednoznačnú identifikáciu konajúcej osoby, osoby, v mene ktorej je oprávnená konať, a rozsah oprávnenia konať v mene tejto osoby, pričom tento elektronický dokument musí byť autorizovaný

1. splnomociteľom, ak oprávnenie konať vzniká udelením splnomocnenia, alebo
2. príslušným orgánom verejnej moci, ak oprávnenie konať vzniká rozhodnutím orgánu verejnej moci.

22. Podľa § 35 ods. 1 zákona o e-Governmente konverzia je postup, pri ktorom je celý, bežne zmyslami vnímateľný, informačný obsah pôvodného

a) elektronického dokumentu transformovaný do novovzniknutého dokumentu v listinnej podobe,

b) dokumentu v listinnej podobe transformovaný do novovzniknutého elektronického dokumentu,

c) elektronického dokumentu transformovaný do novovzniknutého elektronického dokumentu.

23. Podľa § 35 ods. 2 zákona o e-Governmente zaručenou konverziou je konverzia s cieľom zachovania právnych účinkov pôvodného dokumentu a jeho použiteľnosti na právne úkony vykonaná postupom pre zaručenú konverziu podľa štvrtej časti.

24. Podľa § 35 ods. 3 písm. a) zákona o e-Governmente osobou oprávnenou vykonávať zaručenú konverziu sa rozumie orgán verejnej moci, advokát a notár.

25. V danom prípade transformáciou listinného dokumentu – splnomocnenia podpísaného konateľom sťažovateľky – do elektronickej podoby (naskenovaním) bez vykonania zaručenej konverzie došlo k strate účinkov pôvodného listinného dokumentu rovnako ako pri vyhotovení fotokópie z originálu listinného splnomocnenia.

26. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatok zákonom predpísanej náležitosti vyplývajúcej z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

27. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

28. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

29. Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

30. Odmietnutím je sťažnosť sťažovateľky vybavená v celom rozsahu vrátane jej návrhu na vydanie dočasného opatrenia, ktorého vydanie prichádza do úvahy len v prípade sťažnosti prijatej na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2018